

[Duetoft]

Vi ved, at der er nogle store problemer i kommunerne. Og skulle man være i tvivl om det, kan man bare begynde at se på listen over kommuner, som er blevet sat under administration. Den vokser jo og vil formodentlig komme til at vokse ganske meget i den kommende tid, og det ser ikke ud til at være problemer, der bliver løst lige på en studs. Der er kommet et mindre skattegrundlag, fordi den vækst, man havde forudsat, er blevet mindre; til gengæld er arbejdsløsheden stadig stor. Mange af de besparelser, der er opnået gennem omstillinger m.v., er blevet slugt på grund af stigende udgifter til overførselsindkomster.

Vi har også lidt problemer herinde. For en del af den lovgivning, man har lovet kommunerne at gennemføre for at gøre tingene lettere for dem, er ikke blevet gennemført. Noget af det råder vi måske bod på lidt senere i dag, når vi skal diskutere restancer, men der er jo andre dele, som ikke er blevet gennemført.

Der er også den skiftende aldersfordeling. F.eks. er ældregruppen voksende, og vi ser også drejning omkring børnetallet, der gør, at det forventede fald i løbet af de kommende år måske alligevel ikke kommer. Vi ser også en dårlig koordination mellem amternes og kommunernes aktiviteter. Og endelig ser vi, at det, der har været godt for samfundet, nemlig at opsparingen bliver større, og at man f.eks. begynder at tegne kapitalpensioner osv., rammer kommunerne, i og med at skattegrundlaget bliver et andet. Sådant noget som de faldende grundpriser og lejeværdier osv. spiller selvfølgelig også en rolle. Det er vigtigt at få forhandlingerne. Men i CD synes vi, at det er lige så vigtigt, at vi ikke på forhånd lægger nogle rammer, der gør, at staten ikke kan manøvrere.

Lovgivningen vedrørende restancer, som vi skal drøfte senere i eftermiddag, skal vi gerne have meget hurtigt igennem, så de løfter, der ligger deri, kan indgå i forhandlingerne, og således at kommunerne tror på, at vi faktisk gerne vil leve op til løfterne. Det håber jeg så også at Folketinget kan gøre i de kommende uger.

Men så er der det, som jeg fire gange i formiddags forsøgte at forklare hr. Klaus Hækkerup, og nu skal jeg prøve – ikke anden gang for prins Knud, men femte gang for hr. Klaus Hækkerup.

Altså: Det kan godt være, som kommunerne i forhandlingsoplægget lægger op til, at man i

1992 kan fastholde det skattniveau, der er i øjeblikket; det skal vi ikke afvise, for det er kommunernes eget udspil. Jeg brugte i formiddags udtrykket »spændetrøje«, man har lagt på kommunerne. Jeg vil gerne understrege, at vi ikke tror på, at man i al evighed kan holde fast i denne spændetrøje. Det er en ting, man skal tænke på – det ved måske kun de, der har fået chancen for at blive belært ved at være valgt ind i kommunale råd eller i amtsrådene, og jeg har haft fornøjelsen i det sidste års tid – at der er nogle mennesker, der tror, at skatten er til for politikernes skyld, at skatten er til, fordi – ja, jeg er lige ved at sige – politikerne er sådanne sadomasochister, der synes, det er alle tiders at straffe befolkningen og så bagefter få prygl for det selv.

Men når man prøver at røre ved nogle af de ting ude i kommunerne eller i amterne, som er nødvendige for at holde en lav skatteprocent, hører man bestemt noget andet, for så kommer eleverne og forældrene fra de gymnasier, der skal nedlægges, så kommer de pårørende til de mennesker, der ikke kan få psykiatrisk hjælp, så kommer de, der ikke kan få børnepasning, så kommer de, der ikke kan få deres forældre passeret på et plejehjem. De kommer alle sammen og siger: Det er rigtigt, at vi vil have lavere skatter, men det var bare ikke lige dér, I skulle spare.

Derfor mener vi i CD, at vi i meget højere grad i de kommende år må tage udgangspunkt i, at vi som politikere skal leve op til det serviceniveau, befolkningen kræver, men så til gengæld fortælle befolkningen, hvad det koster, og at man ikke skal foregøgle, som jeg synes nogle partier gør, at man på én gang kan løse alle befolkningens problemer og opretholde det samme serviceniveau, og at ingen vil blive ramt, og så samtidig sige: Så kan vi for resten halvere skatten. Det er rent og skært og gl. Derfor er vi nødt til på et eller andet tidspunkt at sige, at vi mener, at tiden er meget, meget tæt på, at vi skal sige: Lad nu de kommunale politikere og amtskommunale politikere vise, at de har hår på brystet. Lad dem vise, at de godt vil stå model til at lade en skat stige lidt, hvis prisen er, at folk kan bevare noget af det, de gerne vil bevare.

Som sagt tidligere i dag stemte jeg faktisk for en skatteforhøjelse i Københavns Amtsråd ud fra det synspunkt, at alternativet var for hårdt, nemlig set ud fra, hvad man ville komme til at miste. Jeg ved godt, der er nogle, der siger, at